

Jennifer Probst

De huwelijksdeal

Nou, dat was dan duidelijk.
Ze was een mislukkeling.

Julietta Conte staaarde naar de lichtgele muur in haar huis. Grappig, ze had nooit de tijd genomen om schilderijen of foto's op te hangen. De strakke muren zonder de gebruikelijke spijkergaatjes brachten haar normaal gesproken tot rust, deden haar denken aan haar geordende, op maat gesneden lentje waar ze trots op was. Maar deze keer kreeg ze door de aanblik van die maagdelijke perfectie alleen maar een hol gevoel. Alsof ze een bedriegster was of een geest.

Er ontsnapte een vreemd geluid aan haar lippen. Ze had de grootste deal die de bakkerijketen van haar familie ooit had aangeboden gekregen verprutst, maar ze kon het zich niet veroorloven om nu ook nog zelf in te storten. Na een maand onderzoek, oeverloos papierwerk, weinig slaap en heel wat uitstapjes had het vooraanstaande Palazzo Hotel hun afgewezen. Ze was ervan overtuigd geweest dat het zou lukken. Maar ze zou de volgende ochtend haar team op de hoogte moeten stellen van haar falen.

Ze trok de bruine zijden ochtendjas strakker om zich heen, liep op het hoogpolige tapijt naar de moderne keuken en

schonk zichzelf een glas Bolla in. De televisie stond zacht, maar de stilte die in haar huis hing was oorverdovend.

Wat had ze toch? Er waren wel vaker deals misgelopen. Ze stond zichzelf zelden toe daar lang bij stil te staan, ze herpakte zich altijd weer snel en ging dan op zoek naar het volgende winstgevend project. Per slot van rekening zat La Dolce Famiglia financieel niet bepaald in de problemen. Het was geen kwestie van leven of dood. Toch wilde ze dolgraag indruk maken op haar familie, want zakendoen was het enige waar ze goed in was, en nu lukte dat zelfs niet eens.

Een dringende zoemtoon verstoorde haar gedachtegang. Julietta pakte haar mobieltje en keek van wie het bericht afkomstig was. Haar zus.. Was het nu al het derde of vierde sms'je?

En, heb je het al gedaan?

Hoogst irritant. Haar jongste zusje was gelukkig getrouwd met de man op wie ze al van jongs af aan verliefd was en hield bij hoog en bij laag vol dat een belachelijke toverspreuk daar de hand in had gehad. Was dat maar mogelijk. Het zou het leven er een stuk gemakkelijker op maken als je een lijst kon opstellen met alle eigenschappen die je in een man zocht, die voor Moeder Aarde verbranden en vervolgens maar rustig afwachten tot er wat gebeurde. Julietta had haar zus er voorzichtig op gewezen dat ze gewoon voor elkaar bestemd waren en dat het niets met het boek te maken had, maar daar wilde Carina domweg niet in geloven.

Dus had Carina haar tijdens haar vorige bezoek een boek met een parse stoffen kaft in handen gedrukt en haar laten beloven dat ze de spreuk ook zou uitvoeren. Carina geloofde er heilig in dat als ze die stomme liefdesspreuk een kans gaf, de ware Jakob binnen de kortste keren bij haar aan zou kloppen.

Na een uur te hebben moeten aanhoren dat ze alleen nog maar met spreadsheets bezig was en niet met haar toekomst, had Julietta eindelijk toegegeven, ervan overtuigd dat haar zus het hele belachelijke gesprek zou vergeten en ze er niets meer over zou horen.

Dat was twee weken geleden. En in die tijd had ze twintig sms'jes en een stuk of tien telefoontjes gekregen. Dat haar zus het zou vergeten, kon ze dus mooi op haar buik schrijven.

Ze tikte drie letters in.

NEE.

Ze proefde nog de frisse fruitsmaak van de wijn. Ze pakte een paar druiven uit de koelkast en liep nog steeds boos terug naar de zitkamer. Waarom was het toch zo moeilijk te begrijpen dat iemand die vrijgezel was toch gelukkig kon zijn? En ze was gelukkig. Verdomd gelukkig. Nadat dat belachelijke paar-se boek aan haar was opgedrongen, had Carina haar onop houdelijk lastiggevalen. Haar zus hield vol dat de spreuk zowel Alexa als Maggie aan een zielsverwant had geholpen.

Een gevoel van hopeloosheid nam bezit van haar. Ze onderdrukte een paniekaanval, haalde diep adem en analyseerde afstandelijk haar emoties. Zeker, ze was een tikje jaloers op haar broer en zusjes. Zij waren allemaal gelukkig getrouwd, hadden het over gezinnetjes en familiebijeenkomsten. Ze moest hen als de enige vrijgezelle vrouw in hun midden vermaken met triest afgelopen liefdes en vurige relaties.

Op de screensaver van haar laptop wreef het logo van La Dolce Famiglia het er nog eens extra stevig in. Julietta had het over cijfertjes, verkoopgetallen en de volgende deal om de bedrijfsnaam groot te maken. Zelfs haar moeder keek haar inmiddels af en toe bezorgd en zelfs meelijwekkend aan.

Ze hapte in een druif. Het zure vocht spoot op haar tong. *Merda*. Ach, wat maakte het ook uit? Tegenwoordig hadden vrouwen toch geen man meer nodig? Zo leuk was seks nou ook weer niet, zij had er in elk geval niets mee. Ze had er jaren mee gezeten dat ze geen orgasme en geen innige band met een man kon krijgen, en op een dag had ze het gewoon uit haar leven gebannen om zich niet gek te maken. Ze snakte nog wel naar intimiteit, maar stond het haar lichaam niet toe. Na vele pogingen iets te kunnen voelen voor de andere sekse, zette ze het van zich af en ging ze door met haar leven. Zonder seks.

Haar goed verzorgde, moderne huis weerspiegelde haar rijkdom, smaak en succes. Hoewel haar zusjes de voorkeur gaven aan een gezellige Toscaanse inrichting, hield Julietta van strakke lijnen die haar rechtlijnige geest aanspraken. De zwart met glazen tafels, bankjes en weelderige kussens staken af tegen de helderwit geverfde muren. De lichte kamers hadden hoge plafonds en grote ramen met een spectaculair uitzicht op de brandende lichtjes van Milaan bij nacht. In haar keuken stonden barkrukken, bekleed met rood leer. Het werkblad was van zwart graniet. Ze had geen grote tafel nodig, want ze at altijd in haar eentje. Als er weer eens een nieuwe gadget uitkwam, dan kocht ze die meteen. Haar huis stond bol van de laatste snufjes: een groot aantal computers met het snelste internet, grote televisieschermen en een geluidsinstallatie die elke kamer van muziek voorzag.

Ze mocht dan niet dezelfde flamboyante smaak hebben als haar zus Venezia, maar haar op maat gesneden designermantelpakjes waren om door een ringetje te halen. Ze hield van goed gemaakte kleding en haar inloopkast hing vol met leren, suède, zijden en satijnen outfits. Ze kon zich met haar salaris

makkelijk een herenhuis veroorloven, maar gaf de voorkeur aan haar luxeappartement in het centrum van Milaan, vlak bij haar werk, mensen en drukte. Van al die stilte in de bergen zou ze knettergek worden. Ze nam nog een paar druiven en haar mobieltje trilde weer.

Waar ben je nou bang voor?

Julietta pakte haar telefoon en deed iets wat ondenkbaar was. Ze zette haar mobieltje uit en strafte haar zus op de enige manier die ze kon bedenken: door onbereikbaar te zijn.

Ze was alleen bang om te falen. Ze had ontdekt dat ze door hard te werken en alles strak in de hand te houden succesvol was. Het enige wat ze niet kon veranderen, was haar lijf en daarom had ze het maar geaccepteerd en het daarbij gelaten. Maar nu, door een paar sms'jes van haar zus, raakte ze danig in de war.

Ze keek rond en liet haar blik rusten op het boek. De stoffen omslag leek te vibreren op een dwingende manier, alsof hij haar naar zich toe wilde trekken. Ze had hem op de plank naast haar favoriete biografieën gezet, maar het paars paste absoluut niet bij de kleur van de andere ruggen. Ze kon natuurlijk even door het boek bladeren en Carina zeggen dat ze de toverspreuk had uitgevoerd. Dan konden ze het belachelijke onderwerp tenminste achter zich laten.

Ze zette het wijnglas op een onderzetter, liep naar de kast en pakte het boek van de plank. Het kleine vierkante boek leek onschuldig genoeg. *Het boek der toverspreuken*. Hm, er stond geen auteur bij vermeld. Ze bladerde door de versleten, dunne bladzijden, maar er sloeg haar geen heksenrook tegemoet. De kamer schudde niet op zijn grondvesten en er blies geen kille wind door het huis.

Julietta ging op de bank zitten. Eigenaardig, het hele boek was gewijd aan één liefdesspreuk. Stel een lijst op van alle eigenschappen die je van je zielsverwant verwacht. Alsof je op die manier een huwelijk of een gelukkig leven kon verwachten. Verbrand de lijst. Leg een kopie van de lijst onder je matras. Zing een of ander stom liedje voor Moeder Aarde. *Finito*.

En dat was alles?

Julietta schudde het hoofd en met een gemompelde verwensing pakte ze het schrijfblok dat altijd naast haar laptop lag. De donkere inkt stak af tegen het witte papier terwijl zij als een dolle zat te schrijven. Deze keer zou ze de boel eens niet analyseren. Ze zou haar hart laten spreken, iets wat ze zichzelf zelden toestond, en alles opschrijven wat ze zocht in een man, hoewel ze heel goed wist dat wat ze verlangde onmogelijk was.

Julietta las het niet over. Ze vouwde de twee vellen papier dubbel en liep naar de keuken. Daar pakte ze een roestvrij stalen schaal, een doosje lucifers en stak de lijst aan.

De randen van het vel papier werden zwart en krulden omhoog. Ze wapperde de rook weg bij de rookmelder en keek net zolang tot er van de lijst alleen maar een bergje as over was. Ze zong het stomme liedje voor Moeder Aarde en schaamde zich rot. Haar zus zou hiervoor moeten boeten, maar ze had zich in elk geval aan haar woord gehouden. Nog een paar keer diep ademhalen en dat was het dan.

Een onheilspellend gevoel kwam over haar. Haar hart sloeg een slag over. Waarom had ze in hemelsnaam zo'n lijst opgesteld? Ze had zich moeten beperken tot de normale eigenschappen die je van een man verwachtte en geen smachtende noodkreten.

Wat maakte het ook uit? Geen hond die het ooit zou weten.

En aangezien Moeder Aarde haar mond zou houden, kon Julietta niets gebeuren.

Ze pakte haar mobieltje, zette hem weer aan en tikte een sms'je.

Gedaan en laat me nu met rust.

Een tel later verscheen er een smiley op het scherm.

Mooi, dan kon ze nu tenminste gewoon verder met haar leven en er niet meer aan denken.

Julietta deed net of ze het holle gevoel in haar maag niet opmerkte en zette het geluid van de tv harder om de stilte te verbreken.

Julietta trok de knoop in haar groene sjaal recht, streek haar rok glad en deed de vergulde dubbele deuren open. Ze liep naar de receptie, waar een moederlijke vrouw haar naam noteerde en zei dat ze plaats kon nemen. Hm, verrassend. Ze had een jong, knap meisje op hoge hakken verwacht, dat haar baas tijdens de lunch eens flink verwende. Schande, dat ze zoiets had gedacht. Wie weet was Sawyer Wells een aangename verrassing?

Ze trok haar limoengroene trenchcoat uit en zette haar koffertje op de grond. Ze hoorde telefoons rinkelen, terwijl ze de weelderige inrichting van Wells Enterprises in zich opnam. Het gigantische logo W@E hing in koperen schrijffletters aan de muur; in de receptieruimte lag een kobaltblauw tapijt en er stonden leren fauteuils. De balie bestond uit glas, voorzien van de laatste technische snufjes, opbergruimtes en vakjes waarin diverse documenten konden worden gelegd.

Ze had haar huiswerk gedaan, maar was er niet veel wijzer van geworden. Door een telefoontje naar haar zwager Max was ze erachter gekomen dat hij met Sawyer bevriend was. Max vond Sawyer betrouwbaar, maar een uiterst gewiekste zakenman. Hij stond goed bekend in het hotelwezen, waar de

gerenommeerde sterrenhotels hem allemaal wilden strikken om enige tijd het management over te nemen. Sawyer nam de opdracht aan, wist in korte tijd het hotel weer winstgevend te maken en nam vervolgens afscheid zonder zichzelf op de borst te kloppen. Het hoofdkantoor van zijn bedrijf was gevestigd in New York, maar tien maanden geleden was er een gloednieuw filiaal in Milaan opgedoken. In het hotelwezen deden allerlei geruchten de ronde. Julietta was ervan overtuigd dat zelfs het beroemde Principe di Savoia Hotel hem nauwlettend in de gaten hield. Zijn successen waren ongevenaard en hij verstond de kunst om van een noodlijdende onderneming een goedlopend bedrijf te maken.

Het raadselachtige telefoontje had haar perplex doen staan. Waarom wilde de belangrijkste hotelexpert haar op maandagochtend om half tien spreken? Ze had er meer van willen weten, maar de stem aan de andere kant van de lijn vertelde haar kortaf dat ze maar één keer de kans zou krijgen Sawyer te ontmoeten en dat hij persoonlijk zou uitleggen waar het om draaide.

Julietta had een bloedhekel aan geheimzinnig gedoe. Ze stemde ermee in, maar ging meteen op onderzoek uit. Eigenaardig, dat zo'n invloedrijke man die overal ter wereld dure hotels weer op de rit bracht geen verleden leek te hebben. Alsof hij pas sinds zijn vijftiengste bestond. In de afgelopen tien jaar was hij steeds succesvoller geworden en er waren heel wat artikelen verschenen over zijn kleurrijke liefdesleven, maar die interesseerden haar niet. Rijke zakenlui hadden nu eenmaal altijd een hele ris vriendinnen. Het zou haar worst zijn wie met wie het bed deelde. Het ging haar erom waarom hij haar wilde ontmoeten. Helaas wist Max ook niet wat zijn

vriend wilde, maar hij raadde haar aan wel naar hem toe te gaan.

‘U kunt naar binnen, mevrouw Conte.’

Julietta glimlachte en pakte haar Pineider-koffertje. Ze liep door een kleine gang naar een kersenhouten deur, versierd met houtsnijwerk. Ze wilde de deurknop al beetpakken, toen de deur geluidloos openzwaaide. Er liep een rilling over haar rug en ze aarzelde even. Ze had het eigenaardige gevoel dat als ze eenmaal de drempel over was gestapt haar leven voorgoed zou veranderen. Alsof ze werd uitgenodigd door de bewoner van een spookhuis die achter haar ziel aan zat.

‘Kom binnen.’

De hese stem streelde haar oren. Ze zette drie stappen en stond in de kamer. De deur ging zonder een geluid te maken achter haar dicht.

Ze greep het koffertje stevig beet. Wat had ze toch? Normaal gesproken was zij degene die bij een gesprek de overhand had, maar deze keer stond ze als aan de grond genageld te staren naar een van de meest sensuele mannen die ze ooit had gezien.

Geen wonder dat de receptioniste het moederlijke type was. Geen vrouw zou het anders aankunnen om niet te hakkelen als ze hem zag en er alles aan doen om hem te behagen. Zijn werkruimte was ingericht met donkere houten meubels, wijnrode, met gouddraad afgezette bekleding. Achter hem stonden hoge boekenkasten met in leer gebonden boeken en beeldjes van verschillende materialen, zoals glad marmer, glanzend zilver en gedraaid koper. De linkermuur was rood geverfd en voorzien van erotisch getinte kunstwerken. Ze zou ze graag van dichtbij bekijken, maar hield dat in haar achter-

hoofd voor een andere keer. Het enorme rozenhouten bureau nam zowat de halve kamer in beslag en was duidelijk bedoeld om indruk te maken. Zijn stoel stond waarschijnlijk op de hoogste stand waardoor hij op de bezoeker neer kon kijken, want niemand kon zo lang zijn. Gezeten op zijn troon van rood leer, bekeek hij haar van top tot teen, waarbij hij haar ontdeed van alle normale beleefdheden en omgangsvormen, zodat zij naakt en kwetsbaar voor hem stond.

Zijn golvende blonde lokken leken in de zon wel een stralenkrans. Zijn haar kwam tot op zijn schouders en nodigde vrouwen uit om er zich aan vast te houden terwijl ze genomen werden. Ze somde voor zichzelf zijn uiterlijke kenmerken op: sierlijk gevormde wenkbrauwen, uitstekende jukbeenderen, een krachtige kin met een kuiltje. Zijn ogen waren een verhaal apart, die leken van zuiver goud te zijn; ze schitterden en keken dwars door haar heen. Ze waren verbijsterend mooi, maar die ogen zagen dingen die geen vrouw wilde verhullen. Julietta wilde erom wedden dat de meeste vrouwen daar echter geen zeggenschap over hadden. Deze man nam wat hij wilde, zonder zich daarvoor te verontschuldigen.

Daar bleef de goddelijke aanblik bij.

Zijn mond was vertrokken in een wellustige, verdorven grijns die hete seks zonder regels beloofde. Rechts op zijn gezicht zat een groot litteken dat liep van zijn wenkbrauw tot aan zijn kin. Het was een strak litteken. Ze zag al voor zich hoe de huid met een mes was opengehaald en deed haar best geen medelijden te tonen, want dat had deze man beslist niet nodig.

De foute uitstraling had zijn uitwerking op de meeste vrouwen. Dat besef deed haar bijna rillen. Het was maar goed dat

mannen haar niets deden, anders was ze al gesmolten voordat ze tot een gesprek kwamen. Julietta stak haar borst vooruit en keek hem recht in de ogen. ‘Goedemorgen, meneer Wells. Leuk u te ontmoeten.’

Ze liep naar hem toe en stak haar hand naar hem uit. Hij kwam overeind en gaf haar een onpersoonlijke handdruk, die evengoed veel te intiem was. Zijn hand voelde warm en eeltig aan en hij hield de hare beet alsof hij haar helemaal wilde hebben.

Geschrokken door deze vreemde gedachten, liet zij als eerste los en merkte toen pas dat ze haar adem had ingehouden. Zijn prachtig gevormde mond glimlachte scheef. Ze wist niet of hij het nu vermakelijk vond of dat het hem streefde. Ze ergerde zich hoe dan ook. Julietta had meteen door dat deze man gewend was om te winnen. Hij zat lekker in zijn vel en vond de mensheid amusant, alsof ze voor zijn plezier een toneelstuk opvoerden waar hij part noch deel aan had. Hm. Ze moest snel de aanval inzetten, want hij zou het oersaai vinden als zij de verdedigende rol op zich nam. Julietta ging zitten, sloeg haar benen over elkaar en zakte zo ontspannen mogelijk onderuit, alsof ze zich helemaal thuis voelde.

‘U speelt graag spelletjes, zie ik,’ zei ze.

Hij hield zijn hoofd schuin. De verraste uitdrukking op zijn gezicht zorgde ervoor dat haar woede afnam. ‘Hangt af van het spel.’

Ze glimlachte afstandelijk. ‘Schaken.’ Ze wees naar de prachtig uitgesneden koning en koningin die naast elkaar op een boekenplank stonden. De ivoeren en ebenhouten figuren waren prachtig bewerkt en gaven aan dat de man hield van intellectuele uitdagingen. ‘Ze zijn schitterend.’

Sawyer zette zijn ellebogen op het glanzende bureau en vouwde zijn handen. Ze was niet van plan om zich iets van zijn scherpe blik aan te trekken. Toen hij eindelijk iets zei, bereikte zijn zware stem plekken in haar die ze zelf niet eens kende. ‘Schaak jij?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

Ze antwoordde kortaf: ‘Ik hou niet van spelletjes. Ik geef de voorkeur aan een eerlijke uitwisseling van informatie waar beide partijen iets aan hebben.’

Hij trok een goudblonde wenkbrauw op. ‘En toch ben je de CEO van een groot bedrijf. Dan moet je toch erkennen dat er altijd een winnaar en een verliezer is.’

O, ja, hij hield wel van een potje sparren. Een gevoel van voldoening overspoelde haar. Ze kon maar zelden haar messen slijpen met iemand die niet bang voor haar was. De meeste mannen schrokken van haar kille woorden of gedroegen zich als een malloot als ze iets te berde wilden brengen. Maar zij hield van een subtiele vorm van intelligentie, scherp en trefzeker als het zwaard van een samoerai. Door haar antwoord bleef ze buiten het bereik van zijn steekwapen. ‘Als je je werk goed doet, heeft je tegenstander niet eens door dat hij heeft verloren.’

‘Daar ben ik het niet mee eens. Als je tegenstander je waardig is, moet hij onderkennen dat er altijd een baas boven baas is. De koningin moet gepakt worden om te winnen.’

Ze opende haar koffertje alsof het gesprek haar verveelde. Het geblader verbrak de gespannen stilte en het viel haar op dat haar handen klam waren. Eigenaardig. Dat kwam niet van de zenuwen. Het kwam door iets anders, al wist ze niet wat.

‘Koninginnen mogen worden opgeofferd. De dame is de sterkste speler, maar de koning heeft het laatste woord. Als de koningin het slim aanpakt hoeven niet alle spelers van het bord te worden geveegd.’

Zijn ogen werden donker. Nee, het bestond gewoon niet dat een vrouw voor deze man kon werken. Zijn foto zou gebruikt moeten worden om tienermeisjes te waarschuwen voor ongewenste zwangerschappen. De balans tussen licht en donker was genoeg om een vrouw te verleiden, ongeacht de consequenties. Gelukkig kon dat Julietta niet overkomen. ‘Ik dacht dat je niet schaakte?’ mompelde hij.

‘Dat doe ik ook niet.’ Ze stak haar kin in de lucht. ‘Maar daarom ken ik de spelregels nog wel. Voor het geval ik ze ooit nodig mocht hebben.’

Zijn lage lach kronkelde door de kamer en streelde haar tussen haar dijen. Ze was zich bewust van haar lichamelijke reactie, ook al bleef ze geestelijk afstandelijk. ‘Je bent een fascinerende vrouw, Julietta Conte.’ Hij sprak haar naam op een bijzondere manier uit. Normaal gesproken kromp ze ineen als iemand in het bestuur haar volledige naam gebruikte. Er waren maar al te veel mannen in het zakenleven die vrouwen met behulp van romantiek en intimiteit onderuithaalden. Maar Sawyer wist respect te combineren met een beheerste dosis sensualiteit, wat ze behoorlijk verwarrend vond. ‘Ik ben blij dat ik mijn intuïtie heb gevolgd om jou als eerste kandidaat mijn voorstel te doen.’

Ze deed het koffertje dicht en zette het weer op de grond. Toen bladerde ze door het dossier om de touwtjes weer in handen te krijgen. ‘Heel mooi dat ik de eerste kandidaat ben, maar ik had graag meer over het aanbod willen weten. Ik ver-

spil niet graag mijn tijd aan een aanbod dat niet de moeite waard is. Ik neem aan dat u dat zult begrijpen, meneer Wells.'

'Zeg maar Sawyer.' Hij legde zijn kin op zijn gevouwen handen. 'Ik ken bijna je hele familie. Ik ben bevriend met je zwager, dus we kunnen elkaar wel bij de voornaam aanspreken, lijkt me zo.'

'Prima.'

'Zeg het eens.'

Ze keek hem aan. 'Pardon?'

Er hing een vreemde spanning tussen hen, alsof er een spel werd gespeeld waar zij de inzet niet van kende. 'Mijn naam,' gaf hij zacht aan. 'Zeg het.'

Julietta knipperde met haar ogen. Ze kreeg het overal warm en haar huid prikte. Haar maag kneep samen. Ze was niet van plan zijn verzoek in te willigen en deed haar mond open om erover heen te praten, maar toch zei ze opeens: 'Sawyer.'

Zijn naam kwam er hakkelend uit en ze vervloekte zichzelf. In zijn ogen stond even voldoening en nog iets anders te lezen, maar hij knikte alleen maar waardierend. 'Dank je.'

Ze schraapte haar keel en richtte zich weer op het dossier. 'Nu we ons hebben voorgesteld, wil ik graag verder. Je hebt nogal een reputatie opgebouwd.'

'Wel een goede, mag ik hopen,' zei hij langzaam.

'Over het algemeen wel.'

Weer een lach. 'Je lijkt totaal niet op de rest van je familie.'

De oude wond speelde weer pijnlijk op, maar ze zette het van zich af. 'Wel gunstig, mag ik hopen.'

Hij fronste zijn wenkbrauwen en boog zich iets naar voren. 'Was dat tegen het zere been? Ik wou alleen maar zeggen dat Michael veel aan jouw zakelijk inzicht heeft gehad. De zussen

waren niet voorbestemd om het familiebedrijf over te nemen. Ze boffen maar met jou.'

De oude wond dichtte zich. Waarom wilde hij haar niet van streek maken? Alsof hij de macht bezat om haar verborgen onzekerheden te onderkennen, maar niet de behoefte had om ze naar boven te brengen en haar te kwetsen. Alsof hij alleen maar wilde weten wat ze waren.

'Nee hoor, het doet me niets. Ik bof dat ik La Dolce Famiglia mag runnen. Ik wist alleen niet dat je bijna mijn hele familie kende.'

De harde lijnen in zijn gezicht verzachtten zich. 'Max en ik verkeren in dezelfde kringen en we raakten bevriend. Hij heeft me over Venezia verteld en ik had het geluk Carina vorig jaar in Las Vegas te leren kennen. Ik was bij hun huwelijk aanwezig.'

Haar zus was onverwacht getrouwd en ze had de tijd niet gehad om ernaartoe te gaan. Dat had ze erg spijtig gevonden. Haar moeder was de enige van de familie die wel aanwezig was, maar dat Sawyer bij zo'n besloten gelegenheid present was geweest, vond ze irritant. 'Goh,' murmelde ze, 'en mijn moeder ken je ook?'

Hij keek haar uitdrukkingloos aan. 'Ik heb je moeder al vele jaren geleden ontmoet. Ik heb diep respect voor haar.'

Daar zat een verhaal achter, maar ze nam aan dat hij dat niet snel zou vertellen. Julietta gebaarde naar het dossier op haar schoot. 'Jij hebt de kaarten in handen. Ik kon alleen maar informatie over je inwinnen vanaf de tijd dat je hotels ging omvormen in winstgevende ondernemingen. Er staat niets vermeld over familie, geboortestad, enzovoort. Alsof je voor je drieëntwintigste niet bestond.'